

Sygn. akt I PK 300/14

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa M. M.

przeciwko G. N.

o wynagrodzenie, zwrot kosztów dojazdów, przepały,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 maja 2015 r.,

skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 22 lipca 2014 r., sygn. akt V Pa 171/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 22 lipca 2014 r. Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w sprawie z powództwa M. M. przeciwko G. N. o wynagrodzenie, zwrot kosztów dojazdów, przepały, na skutek apelacji pozwanego, zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1a w ten sposób, że obniżył zasądzoną kwotę do kwoty 10.000 zł i oddalił powództwo w pozostałej części, oddalił apelację w pozostałym zakresie oraz zniósł wzajemnie koszty postępowania za instancję odwoławczą.

Pozwany zaskarżył powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na konieczność rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzebę wykładni przepisów, budzących poważne wątpliwości w orzecznictwie. Skarżący podniósł, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego można wyróżnić dwa nurty orzecznicze

dotyczące stosowania art. 322 k.p.c. tzw. „liberalny” i „rygorystyczny”. Ponadto brak jest w orzecznictwie jasnego stanowiska dotyczącego wykładni pojęcia „roszczenia o dochody”, co budzi wątpliwości co do tego, czy należy dokonywać wykładni literalnej powyższego zwrotu i stosować go wyłącznie do spraw, w których odpowiednie przepisy prawa materialnego przewidują dochód (przykładowo do spraw o dochód z rzeczy) czy również do spraw ze stosunku pracy o wynagrodzenie, jak również o inne należności wynikające ze stosunku pracy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Wniesiona w sprawie skarga nie wykazała znaczenia jej rozstrzygnięcia dla realizacji tej publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej, względnie potrzeby ujednolicenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurysprudencji.

Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga wskazania za pomocą wywodu prawnego, na kanwie jakich norm (przepisów) zagadnienie powstało, jakie są możliwe interpretacje problemu i jakie jego rozstrzygnięcie proponuje skarżący (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 maja 2009 r., II PK 66/09, LEX nr 553691). Zagadnienie prawne jest to problem, który wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego, którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, ale także dla rozstrzygnięcia konkretnej, jednostkowej sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 marca 2012 r., I PK 158/11, LEX nr 1215116). Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wnioszek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez określenie

przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane, i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (postanowienia Sądu Najwyższego: z 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158, z 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51; z 11 kwietnia 2012 r., III SK 41/11, LEX nr 1238126; z 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, LEX nr 1293729).

Obowiązkiem skarżącego jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. Tymczasem we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie sformulowano zagadnienia prawnego w wyżej wskazany sposób. Rzeczą Sądu Najwyższego przy ocenie, czy skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania, nie jest doszukiwanie się w uzasadnieniu podstaw skargi kasacyjnej argumentacji mającej wykazać istnienie istotnego zagadnienia prawnego. Przedstawienie takiej argumentacji w uzasadnieniu podstaw skargi służy bowiem jedynie wykazaniu zarzucanego naruszenia prawa materialnego lub procesowego. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2011 r., III UK 10/11, LEX nr 1124105).

Ponadto brak jest istotnego zagadnienia prawnego dotyczącego pojęcia dochodu w rozumieniu art. 322 k.p.c. Sąd Najwyższy rozstrzygnął, że wynagrodzenie za pracę jest dochodem w rozumieniu art. 322 k.p.c. (wyroki Sądu Najwyższego: z 12 marca 2009 r., II PK 198/08, OSNP 2010 nr 21-22 poz. 255; z 5 czerwca 2007 r., I PK 61/07, OSNP 2008 nr 15-16 poz. 214; z 13 maja 2009 r., III PK 9/09, LEX nr 509018). Sąd Najwyższy również konsekwentnie w orzeczeniach odnoszących się do zastosowania art. 322 k.p.c. na tle wynagrodzenia przyjmuje takie założenie (wyroki Sądu Najwyższego: z 25 sierpnia 2010 r., II PK 50/10, LEX nr 707421; z 10 lutego 2011 r., II PK 194/10, LEX nr

811846; z 19 lutego 2010 r., II PK 217/09, LEX nr 584743). Skarżący w uzasadnieniu wniosku ogranicza się do ogólnikowego wskazania problemu i nie wykazuje jego istotności na gruncie orzecznictwa i doktryny.

Natomiast w wypadku powołania się w skardze kasacyjnej na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, konieczne jest opisanie tych wątpliwości lub rozbieżności, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a nadto przedstawienie przez skarżącego własnej propozycji interpretacyjnej (postanowienia Sądu Najwyższego z 30 stycznia 2003 r., I PZ 124/02, LEX nr 1130960; z 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Ponadto nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa, jeżeli Sąd Najwyższy we wcześniejszym orzecznictwie wyraził swój pogląd, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające jego zmianę (postanowienie Sądu Najwyższego z 12 sierpnia 2014 r., I UK 64/14, niepublikowane). Potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów dotyczy kwestii prawnej, której wyjaśnienie ma znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy.

Brak jest potrzeby wykładni wskazywanego przez skarżącego art. 322 k.p.c. Skarżący w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie powołuje się ani na orzecznictwo ani na doktrynę. Przesłanki zastosowania tego przepisu były przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego w wielu, w tym wyżej wskazanych, orzeczeniach. W orzecznictwie utrwalone jest stanowisko, że art. 322 k.p.c. nie zwalnia sądu od obowiązku zebrania i wykorzystania całego dostępnego materiału dowodowego (wyrok Sądu Najwyższego z 12 marca 2010 r., II PK 281/09, LEX nr 602248).

Sąd Okręgowy w sprawie zebrał i wykorzystał całość dostępnego materiału dowodowego, a dopiero następnie zastosował art. 322 k.p.c.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.